

'Campeones'

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
[@xaviroca1](#)

Durant aquests dies he llegit la notícia que la pel·lícula *Campeones* ha estat seleccionada per la Academia de Cine per a representar a Espanya als Oscar. Està inspirada en un fet real i ha estat dirigida per Javier Fesser i protagonitzada magistralment per Javier Gutiérrez. És la pel·lícula espanyola més taquillera d'enguany. A més, molts amics i familiars l'havien vista al cinema i a tots els va encantar i em van recomanar mirar-la.

I així ho he fet. *Campeones* narra la història de Marco Montes, un entrenador de bàsquet professional (segon entrenador a l'equip d'Estudiantes) que es veu abocat, per diferents circumstàncies, a entrenar a un equip de jugadors amb discapacitat intel·lectual. Com el propi Montes diu *"no son ni jugadores ni son normales"*. Al principi comença amb molt mala gana la seva tasca d'entrenar l'equip. Els anomena subnormals i es veu impotent de poder organitzar un equip amb els membres que disposa. Poc a poc, Montes es va involucrant amb l'equip fins que aconsegueix implicar-se al màxim en la seva tasca com a entrenador. La pel·lícula és bàsicament d'humor. Et fas un fart de riure amb els nombrosos gags que hi van apareixent. De vegades inclús de forma absurda o irreverent, però és difícil no anar soltant un somriure o una gran riallada. Però moltes vegades, l'humor és la millor forma de plantejar temes seriosos. I la discapacitat ho és, i molt.

Malauradament, encara és un tema en què cal treballar-hi molt. Per això m'ha agradat tant aquesta pel·lícula. Per atansar el món de la discapacitat a tothom i alhora donar alguna bufetada als encara molts prejudicis que hi ha sobre la discapacitat. També m'encanta el fet que tots els actors que representen personatges amb discapacitats són realment discapacitats en la vida real.

Una de les lliçons més destacades és que inicialment sembla que l'entrenador és el que va a ajudar els jugadors discapacitats però, a poc a poc, es comprova com, un cop més, una de les millors formes d'ajudar-se a un mateix és ajudant als altres. A mesura que la pel·lícula avança la situació personal de Marco Montes va millorant progressivament. De vegades les persones necessitem veure com altres persones que, a priori tenen més dificultats que nosaltres,

Hi ha una frase del director que m'encanta: "És una sort que tots siguem diferents; alguns diagnosticats i d'altres no"

són molt més felices i estan sempre amb una actitud molt més positiva. Paradoxes que té la vida. A més, què és una discapacitat? Segons el diccionari és una limitació d'alguna facultat física o mental que impossibilita o dificulta el desenvolupament normal d'alguna activitat. I, qui no té dificultats per fer coses? El mateix Marco Montes a la pel·lícula, té grans dificultats per controlar la seva ira, per assumir els problemes amb la seva dona... Tots tenim diferents limitacions, diferents àmbits en els que ens costa molt més. Per tant, tots tenim discapacitats, tots som discapacitats.

També vull ressaltar que la pel·lícula es titula *Campeones* quan realment queden sotscampions. I què significa guanyar, què és quedar campions? És que no han guanyat tots els membres de l'equip i han millorat la seva situació prèvia? Moltes vegades pensem que guanyar significa quedar primer. I al meu parer, guanyar va molt més enllà de la victòria, i té a veure amb la superació, amb assolir diferents metes, en millorar i sacrificar-se.

Tant de bo serveixi la pel·lícula per anar millorant la percepció que la societat té de la discapacitat. És responsabilitat de tots ficar el nostre granet de sorra perquè les persones amb més dificultats no ho tinguin tant difícil. I acabo amb una frase del director de *Campeones* que m'encanta: "És una sort que tots siguem diferents; alguns diagnosticats i altres no".